



Ко превише гледа холивудске филмове, има склоност ка „великим очекивањима“ од света који их окружује. И није проблем само у потреби да се свет гледа црно-бело, да се „пегла“ и нивелише једна цивилизација и аксиологија на уштрб других, нити да се стварност разводњава и разграђује до непрепознатљиве маскарade. Бивши британски премијер Тони Блер, на пример, очигледно се пронашао у (крајње типичном и парадигматском) првом делу саге о чаробњаку Харију Потеру, у коме једног изванредног дечака малтретира његово тупаво, просечно и ненадарено окружење, све док га чаробни штапић не пренесе у зачарану школу у којој су сви њему налик, поседују исте квалитете и вредности, па га самим тим далеко боље разумеју него у дому који је напустио.

Отприлике тако звучи тужна прича овог изванредно богатог и таман још толико неомиљеног човека у изјави коју је дао за Лондонски „Тајмс“. „Није тачно да ме нико не воли“, зајаукао је он, пожаливши се да је „жртва новинара“, који му „не приступају објективно“, који му се обраћају само да би га „омаловажили“ или „оцрнили“, да би затим оценио како „није у реду“ то што „медији“ у Великој Британији, тој колевци слободе мишљења и грађанских права, раде са једним поштеним, марљивим и надасве *изванредно надареним* човеком, какав је он. „То није новинарство“, наставља он, објашњавајући да цели неспоразум проистиче из тога што га у отаџбини „не разумеју“, будући да су током целе каријере покушавали да му наметну да (попут других) „седи скрштених руку“, што није примерено „људима попут њега“.

Међутим, „изван земље“, каже Блер, њега окружује „сасвим другачија атмосфера“. Људи „прихватају“ оно што ради, подржавају га у његовој „финансијској успешности“ и „добром обављању послова“. И не само то, он је прешао на „далеко боље место“ од онога на коме је био јер, његовим речима, сада, када није премијер Уједињеног Краљевства, он може *далеко више* да учини *за Руанду и Палестину*, него што је то могао док је представљао врховну извршну власт своје земље.

Да резимирамо, Тони Блер је, према својим речима, *напредовао* када се извукао из самољубиве грађанске жабокречине британског „мртвог мора“, која га је политички створила. Док је био представник *својих суграђана*, који су га *бирали*

да решава

њихове

проблеме, њему су „биле везане руке“ да помаже онима који, нити су га бирали, нити са њиме имају икакве везе. Не само то, њега још позивају на одговорност због тричавих стотинак хиљада мртвих грађана Ирака,

туђе државе

, једне од неколицине за које је, ипак, успео да „учини колико може“.

Другим речима, бивши британски премијер је веома незадовољан институцијама демократије, и то из више добрих разлога. Прво, демократски мандат његове владавине не даје му за право да чини за грађане (поготово других земаља света, које имају своје представнике) *оно што је за њих најбоље* (а што он, опет, зна далеко боље од њих); друго, демократски изабрани представници држава које усређује често имају склоност да за њиме расписују потернице; треће, демократски изабрани представници његове сопствене државе (са чијим је усређивањем завршио)

такође

имају склоност да у скоријој будућности за њиме распишу потерницу; и најзад, свој пуни професионални и хуманитарни потенцијал он лично успео је да оствари тек у пријатељском окружењу добронамерне и благородне транснационалне политичке елите, оне исте која нема свој народ, коју нико не бира на изборима, већ која сама себе бира и поставља у бесконачном кружењу функција по зодијаку политичког неба Европе и света. (Управо овај вечни круг политичког живота представља оних дванаест звездица на застави ЕУ, док тамно плава боја представља ноћно небо под чијом помрчином звездице зодијака обављају своја „посла“, за која их нико неће позвати на одговорност, јер одговарају саме себи.)

Зашто је нама ова прича занимљива? Свакако не само зато што смо и ми неко „иностранство“, па Блера свакако не миришемо ништа више од већине његових суграђана (чак напротив)? Не, занимљиво је што смо у жалостивом тону бившег премијера препознали исто оно кукумавчење којим нас свакодневно засипају наши домаћи политички „усређитељи“, иначе такође хуманитарне и интелектуалне гromaде, којима такође њихова сопствена средина „везује руке“, да би право друштво, разумевање и „дашак свежег ваздуха“ могли наћи тек „у иностранству“. Ово „иностранство“ за многе представља већ Словенија, Хрватска и Федерација БиХ, где „добри људи“ такође не гледају испод ока на њихову имовину и аплаудирају „послу који они тако добро обављају“.

Србија, дакле, „не хода сама“. Чак и за наше појмове пребогата и пресрећна Британија има проблем отуђене и однарођене политичке елите, којој је све прече од интереса народа који их је бирао. У питању је *глобални проблем*, који народе Истока и Запада

У друштву најбољих или Чудесна судбина Тонија Блера

Пише: Никола Танасић

уторак, 22 децембар 2009 14:01

обједињује далеко више од фармерки, интернета, или извиканих људских права. Јер наши гласови, попут гласова Енглеца, Шкота, Ираца и Велшана, служе само као (крајње релативна и неважна) ставка у „си-вијевима“ људи који на наше очи разарају и уништавају све оно што су нам наши преци оставили у аманет. Они преци, које смо некада бирали и који су указано поверење узимали озбиљно. „Али мене су бирали три пута“, рећи ће Тони Блер. Јесу. Бирали су и Милошевића. Бирали су и Садама. А где су њих двојица сада?